

Горделивъ ли си?

По една народна приказка

Живѣлъ нѣкога мѣдръ царь. Всичко той изпиталъ, всичко изучилъ, но не всичко знаелъ, а именно: **Кѣде се намира Богъ и какво прави Той.**

Царска заповѣдь събрала всички мѣдрецъ и царски съветници отъ царството въ дворцовата зала. Питали се единъ другъ мѣдрецитѣ, защо ги вика царьтъ. Никой не знаелъ. И ето властелинътъ въ цѣлото си величие, облѣнъ въ блѣсъка на източень владѣтель, строгъ и гордъ, той преминалъ презъ залата и седналъ на трона си.

— Учени и съветници на царството ми, викамъ ви да ви попитамъ гдѣ се намира Богъ и какво прави Той. Давамъ ви срокъ отъ три дни да ми отговорите. Който не ме задоволи, съ главата си ще заплати.

Изтърпнали мѣдрецитѣ. Никой до сега не се е занимавалъ съ подобень въпросъ, пѣкъ и защо ли имъ е дотрѣбвалъ Богъ? Нали тѣ всичко знаятъ, за какво имъ е Неговата помощъ, и да го изучаватъ!

Но нѣмало що. Съ повѣхнали отъ страхъ лица тѣ напуснали царската зала и си отишли.

Днитѣ бързо минавали. Никой отъ ученитѣ не билъ въ състояние да даде отговоръ, да измисли поне една дума за съществуването и мѣстото, кѣдето се намира Богъ.

Дошелъ уречениятъ денъ. Точно по обѣдъ, когато слънцето грѣло най-силно, се събрали пакъ злочеститѣ мѣдрецъ въ голѣмата зала. Мѣчили се тѣ единъ отъ другъ да узнаятъ нѣщо, но напраздно.

Влѣзълъ тържественно царьтъ. Студена потъ облѣла ученитѣ. Гордъ и величественъ той се отправилъ къмъ престола си. Погледналъ гордо той великитѣ учени и задалъ въпроса си.

Всички мълчали. Царьтъ вече се готвѣлъ да се надсмѣе подигравателно надъ тѣзи свои „съветници“, когато предъ него се изправилъ, незабелязанъ до сега отъ никого, дрипавъ овчарь.

Царьтъ се смутилъ.

— Прости ме, Царю, казалъ той, но азъ ще се помъча да удовлетвори желанието ти.

Боляритѣ (ученитѣ) спокойно си отдѣхнали. Царьтъ, пѣкъ очуденъ отъ дързостята на този човѣкъ, не забравилъ да го предупреди, че ако не даде положительень отговоръ, ще заплати тази си постѣпка съ главата си.

— Царю, казалъ овчарьтъ, ти желаешъ да видишъ и узнаешъ Бога. Затова слушай това, което ще ти кажа и изпълнявай го. Ела да отидемъ на балкона.

Всички излѣзли, защото наистина интересень билъ начинътъ, по който този простъ човѣкъ щѣлъ да докаже въпроса, отъ който зависѣлъ живота на толкова хора.

Вънъ слънцето спрѣло, като че ли надъ главитѣ на хората, гледало какво щѣло да стане.

— Погледни, Царю, къмъ слънцето!

Царьтъ, въ желанието си да види Бога, съ широко отворени очи устремилъ погледъ право нагоре къмъ палящото слънце, но веднага навелъ глава.

— Какъ, ти искашъ да ме ослѣпишъ?

— Не, Царю, азъ ти покажахъ само една частица, само една пращинка отъ многото Божии творения. Ти не можа да видишъ или по-право да погледнешъ въ творението, а какъ би могълъ да гледашъ Твореца? Но ела да видишъ сега пѣкъ какво прави Богъ.

Влѣзли пакъ въ залата.

— Съблѣчи сега, Царю, царската си дреха, дай ми царския си жезълъ и царската корона, а пѣкъ на облѣчи моитѣ скъсани дрехи и вземи моята тояга.

Царьтъ направилъ това, което казалъ овчарьтъ.

Премѣнилъ се овчарьтъ въ царскитѣ дрехи, качилъ се на царския тронъ и се провикналъ:

— Ето какво прави Богъ, Той горделивитѣ смирява, а смиренитѣ издига. Той ученитѣ прави прости, а проститѣ учени.

Царьтъ, доволенъ отъ получения отогоръ, дарилъ живота на „съветниците“ си, като причислилъ къмъ тѣхъ единъ подостоень — „простия“ овчарь.

Васко п. Ивановъ

II кл. семинарията — София

РИБАРЬТЪ

— „Кажы ми, Иване, какъ стана християнинъ?“

Стариятъ рибарь вдигна очи, погледна госта си, поискашля се и започна:

— „Това бѣ отдавна. Вече има 30 години оттогава.“

— „Навѣрно си слушалъ нѣкой добъръ проповѣдникъ, — запитва гостьтъ.“

— „Да, да, чудна проповѣдь ме обърна въ християнството.“

— „А кѣде я слуша?“

— „Не я слушахъ, ами я видѣхъ, поясни Иванъ. Всѣки денъ я гледахъ и живѣхъ съ нея. Много проповѣдници бѣхъ слушалъ, но никой не ме трогна тѣй, както тази проповѣдь, която ме обърна да служа на Христа.“

— „Каква ще е тази проповѣдь, съ която ти си живѣлъ?“

— „Съ моята покойна жена. Ето какъ бѣше работата. Тя се казваше Мария. Ние много си приличахме по това, че и двамата обичахме да се караме. По едно време тя ми заяви, че вече ще служи на Бога. Започна често да ходи на черква. Ходѣше и на събрания, гдето се проповѣдваше Евангелието. Често се молѣше въ кѣщи. И пакъ продължаваше да се кара съ мене, защото съмъ билъ невѣрникъ. Често тя плачеше, дето не я слушахъ. Но това не ме трогваше. Много често се препирахме съ нея. Но тя оставаше на своето и азъ на своето. Никой не отстѣпваше. Веднажъ се върна отъ черква и ми каза: „Иване, защо не се обърнешъ да служишъ на Бога?“

— „А защо да се обърна“, възразихъ азъ.

„Ето така, да заживѣешъ новъ животъ“.

— „Та ти нима новъ животъ живѣешъ?“ се засмѣхъ азъ.

— „Да, азъ мисля, че живѣя новъ животъ“, отговори жена ми.

„Азъ пѣкъ не искамъ да живѣя тѣй, както ти живѣешъ“.

— „Ти не гледай мене, продължи тя, азъ съмъ слаба, ти гледай Бога“.

— „Кѣде да видя Бога? Азъ тебе виждамъ и не искамъ да живѣя като тебе“. Съ това се свърши препирнята ни.

Веднажъ дойде си тя въкъщи

бледна, разтревожена. Уплашихъ се. Нѣколко дни тя не проговори. Азъ мислѣхъ, че си е изгубила ума и много се безпокояхъ. Бѣхъ въ стаята. Тя влѣзе и седна срещу мене. Въ очитѣ ѝ свѣтеше особень блѣсъкъ. Не смѣехъ да я погледна. Тя тихо и умилно ми заговори: „Иване, азъ се разкаяхъ предъ Бога. Досега азъ само съмъ се подигравала съ Неговото име. Азъ считалахъ християнка, но нищо християнско нѣмало у мене“.

— Мене ми стана грозно. „Азъ искамъ прошка отъ тебе“, прибави тя.

Никога тѣй не бѣше ме мѣчила тя. Да бѣше ме изругала, бѣхъ хиляди пѣти съгласень.

Отъ този денъ тя се промѣни. Азъ се мѣчехъ нѣкакъ да я разсърдя, но нищо не помагаше. У нея имаше нѣкаква нова сила. Не можете да си представите такава търпение и спокойствие. Азъ хулѣхъ Бога и ставахъ предъ нея все по-зълъ, но нищо не помагаше. Азъ разбрахъ на сетне, че Христовата вѣра е лѣма сила. Мария вече не съветваше, нито се караше съ мене. Така ние преживѣхме нѣколко години. Най-после тя мѣ победи. Азъ се предадохъ на Бога, Комуто служа и до днесъ

Да.

Долетѣли два гълъба

Долетѣли два гълъба, та кацнали на елхича; откършили две прѣчици, занесли ги на златаря да имъ кове златни ключи, да отключатъ земя-небе, да си пуснатъ дребни деца да отидатъ да коледватъ и да славятъ Млада Бога. Излѣзоха малки деца, отидоха да коледватъ и да славятъ — благославятъ: „Колко звезди на небето, колко пѣсъкъ на морето — толкозъ жито въвъ хамбари, толкозъ здраве въ тази кѣща! Отъ Бога ви много здраве, а отъ назы пѣсенчица“.

(Народна пѣсенъ)

ЛЮБОМИРЪ БОБЕВСКИ

Какъ Заяо Дългоушко посрещналъ Коледа.

(Разказче).

Дѣдо Цоло е приказливъ старецъ.

Внучетата му го обичатъ и съ зяпнали уста поглъщатъ всѣко негово словце.

Наредили сж се около сладкодумния си дѣдо, а той извади прѣстена луличка, натѣпка я съ кискинъ пюпонъ, сложи живо вжглече отгоре му и почна сладко-сладко да смучи.

А нетѣпеливитѣ внучета чакатъ съ разтупкани сърдца и съ притаенъ дѣхъ да почне нова приказка.

Изкашля се дѣдо Цоло, притикна главнитѣ, чулна „бѣдни-

ка“, понамѣсти се на триножничето и подхвана:

— Коледа е, деца. Зная, че се радвате на тоя празникъ, както азъ съмъ се радвалъ, когато бѣхъ на вашитѣ години.

— Ееехъ, дѣдо, цѣла година да е Коледа, пакъ нѣма да ни омръзне! — обади се най-малкото дѣдово внуче.

Въздѣхна старецътъ и отвърна:

— Зная, Герги! На такъвъ празникъ нѣма насита!

Дръпна дѣдо Цоло отъ лулата, пушна кълбета димъ и продължи:

— Тая вечеръ, преди да сед-

немъ на бѣдната трапеза, ще ви разкажа, какъ сивото зайче Дългоушко посрещнало Коледа.

— А има ли зайче съ такава име, дѣдо? — поиска да знае палавата Бойка.

— И да нѣма, ние така ще го наречемъ, Бойке! Дългоушко е юнакъ, герой, само шумка да не шушне, че отиде та се не видѣ. Сърдцето му отъ юначество ще се пукне.

— Посрѣщатъ ли зайчетата Коледа, Великдень и други празници, дѣдо? — попита наново Бойка.

— Ако даваме вѣра на приказкитѣ, посрѣщатъ ги... А на приказкитѣ не се вѣрва всичко. Наближаваше Коледа, а Дългоушковитѣ зайчета често запитваха майка си:

— Знаемъ, мамо, че ти боядисвашъ яйцата на Великдень съ червено, зелено, синьо...

Знаемъ, че въ кошничка на грѣбъ или съ количка ги отнасяшъ по градове и села децата да зарадвашъ. Нали така е, мамо? — А кой на Коледа се сѣще за насъ? — Никой нищо не ни дава, и ние, ако не сме турили нѣщо на страна, юнашки ще гладуваме!

— Вие да сте живи и здрави милички! Дѣдо Господь нѣма да ни забрави!

Дългоушковитѣ зайчета прития майчини думи се хванаха и друснаха едно такава хорце, те земята продѣниха.

Кѣщичката на Дългоушко бѣ притулена въ единъ горски храсталакъ, сега ошмуленъ и покритъ съ дебелъ пластъ снѣгъ.

Задъ дълбокия долъ въ гора рата се намираще една пещера въ която се бѣ сврѣла баба Мелца съ дветѣ си мечета.

Въ пещерата бѣ топло и ме-